

KISS LÁSZLÓ

Epilógus

A lassan szövődő, de korai estében
az olvasólámpa fényköré mögül kibámulok
az utcára és elnézem, hogy sűrűsödik
ez a novemberi est, miközben itt ülök
bent, ebben a mozdulatlan szobában, ahol
hetek óta nem járt még barát sem, és
szerető helyett könyvek fekszenek lustán
hanyatt dőlve, s papírosok vannak szerte-
szét türelmetlenül ledobált ruhák helyett.
Amíg én befelé forduló tekintettel itt
ülök, a fény meg a sötétség ozmózisa megfordul,
hogymost már szobámból szüremlik ki
a fény, mely a szobában hosszában végigveti
magányos árnyam és az ágyamra fekteti.

Haláltusa

Az izzólámpa
drótereit megpattannak
egy erősebb ütéstől.
De lehullani a foglalat
nem engedi.
Forró, fénytelen hullaként lóg.